„Danskeren,"

et halvugentlig Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika,

udgivet af

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

„Danskeren" udkommer hver Onsdag og Lørdag.

Pris pr. Aargang i De Forenede Stater $1.50; til Udlandet $2.00.

Bladet betales i Forskud. Bestilling, Betaling, Adresseforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

Redaktør: Harald Jensen.

Entered at the Post Office at Blair, Nebr., as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

„Danskeren"

bliver sendt til Subskribenter, indtil udtrykkelig Opsigelse modtages af Udgiverne og al Gæld er betalt, i Overensstemmelse med De Forenede Staters Postlove.

Naar Læserne henvender sig til Folk, der averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysninger om det averterede, bedes de altid omtale, at de saa Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Nytte.

Manddom.

Charles Wagner

Vaarbrydninger.

Sluttet.

Men det, som mere end noget andet gør Ungdomstiden vanskelig, er Fattigdommen. Jeg tænker just ikke her paa Armoden eller den mørke, haabløse Elendighed, i hvilken visse Dele af Samfundet hensleber Livet, og hvorom jeg tun kan sige: Den er en offentlig Skam, en Sygdom, som der maa gøres Forsøg paa at faa afhjulpen. Det vilde være forbryderst at forlange, at den elendige Tilværelse, der er en Blanding af moralsk og virkeligt Smuds, skulde kunne avle Karakterer. Dog maa det siges, at denne afskyelige Fattigdom er en Undtagelse, men den staar som en Pøl, hvori al den sociale Raaddenskab opsamles, som fremkaldes ved vor Ligegyldighed og vore Laster.

Der er imidlertid en anden Fattigdom, nemlig den, som opstaar ved Sygdom, Arbejdsstandsning, Forældres tidlige Død, og som ofte skaber fortvivlede Tilstande, eller den Fattigdom, som ligefrem bestaar i kun at have det strengt nødvendige, saa at man den ene Dag næppe ved, hvad man skal faa at leve af den næste. Den retskafne Fattigdom, som ofte skjuler sig, og som kun de kender, der har prøvet den. — Sikkert er der ingen mere pinlige Forhold for den opvoksende Ungdom end disse. Man spiser, men bliver sjælden mæt, man har en Bolig, men den er trang og mørk. Alt er tilmaalt, om det saa er Luften, hvis man bor i Byen. En saadan Fattigdom er en Art Trældom, i hvilken tusinde Indskrænkninger hindrer vore Bevægelser. Og denne Trældom er mest pinlig for Ungdommen.

Det haardeste ved Fattigdommen er dog ikke saa meget dens store Savn som de Krænkelser, den medfører, og den Ringeagt, Verden viser over for den. Det vil de bekræfte, der tidligt har lært den at kende, der har kæmpet for det daglige Brød og bøjet den bitre Foragt. Thi Fattigdommen er ikke den Idyl, som visse Folk har villet gøre den til. Nej, den er en Tornekrone, men jeg skynder mig at sige, at den føjer sig efter den Pande, der bærer den.

Der er dem, der bærer den som en Byrde og en Skændsel, de hader den og opfyldes af Bitterhed og Misundelse. Jeg vil ikke fordømme dem derfor og vilde endog frembrage undskyldende Aarsager, hvis jeg ikke derved stod Fare for at anklage de tilfredse fattige, og disse vil jeg dog helst betragte, ja, jeg kan elske dem, som man elsker den Blomst, der vokser frem af en mager Jordbund. Disse Mennesker er en Kraft i Verden.

Jeg har gennemvandret Fattigdommen, som man drager gennem et Vidunderland; jeg har rejst i den ikke som Turist, men som en Indfødt, der er indviet i Stedets Hemmeligheder og derfor Fjende af de slagne Landeveje og Ven af de skjulte Stier. Og jeg har fundet smukkere Blomster i disse Skove og Marker end alle dem, der pranger i Lukfushaverne og Drivhusene: Fattige Smaaborgere, som lever ærlueligt, retskaffent og arbejdsomt; fattige Arbejdere, som er stolte af deres Stand; fattige Bønder og Søfolk som ikke misunder nogen; fattige Studenter, som kun har en Seng, et Bord og nogle lære Bøger, men som lever paa Højderne og føler sig rigere end Verdens Herrer; fattige Kunstnere, ikke af dem, der kun kender Stræben efter Penge, men af dem, som kun har een Kærlighed: Skønheden, og een Lidenskab: Idealet; fattige, lærde Granskere, der glemmer Tidens Gang og de vinkende Udspredelser og søger lig Jægeren ad vilde Veje med Mørke og Afgrunde for at følge det ubekendtes daarendes Spor; fattige Tænkere, hvem Uendeligheden frister, og som beskæftiger sig med Verdensproblemer og Sjælens endnu mere indviklede Gaade. — Og endelig de fattige, som man forfølger for Sandheds og Retfærdigheds Skyld, men som intet bringer ud af Ligevægt, fordi de kun er bange for at synes fejge.

Al den Slags Fattigdom kan jeg ikke blive træt af at beundre, og jeg mindes ved at betragte disse Ungdommens Trængsler, at selv Kristus var fattig, at Homer, Spinoza, Luther og Franklin var fattige, at Claude Bernards smukkeste Eksperimenter blev udførte i en fugtig Kælder, og at Pasteurs Hjem var en lille Bondegaard i Jura.

Ved stadig at betragte den Side af Livet og de Erfaringer, jeg der har gjort, er jeg kommen til at ængstes for dem, der har haft det alt for godt i Livet. Jeg frygter for deres Energi, fordi der ikke kræves Anstrengelser af dem, for deres Frihed, fordi de ofte er hildede i Konventionens og Fordommens Lænker. Jeg frygter for deres Hjerter, som ikke kender Lidelsen og derfor kunde overse den, for deres Dømmekraft, som let lader sig narre af Omgivelsernes Skin. Det er bedre at vise Børnene om i Værkstederne end at lade dem se Butikkernes Udstillinger; thi i Værkstedet faar man et Indtryk af Arbejdernes Møje, medens Butikkerne kun fremviser Resultatet deraf, hvilket frister til at glemme Møjen. Det er en Skam at glemme Bonden, som skaffer os det Brød, vi spiser; og Brændehuggeren, som skaffer os det Brænde, vi varmer os ved, men den Skam gør de sig ofte skyldige i, der opdrages Velvære, og derfor har de ogsaa paa sin Vis Vanskeligheder at bekæmpe, Vanskeligheder, som jeg vil nærmere omtale og give nogle Raad for.

Søg Anstrengelserne og underkast eder et Arbejdes Pligter! Tag Plads imellem Smaafolkene og giv for en Tid Afkald paa eders Forrettigheder, der rummer en Fare! Bliv fattige af Valg! Det er rigtignok ikke det samme som at være det af Nødvendighed, men det er altid noget. Hvis I er satte til at befale i Livet, da ve eder og dem, der bliver eder betroet, hvis I ikke først har lært at lyde og har prøvet at sukke under en Byrde. Det er ikke tilladt at sende et andet Menneske i Ilden, naar man aldrig selv har været der! —

Til Fædrene i den saakaldte bedre Klasse vil jeg sige. Der er i eders Hjem en hel Del unge, fortræffelige Mennesker, fulde af gode Hensigter og indeholdende det nødvendige Stof til at blive Mænd. De mangler i dette Øjemed kun en Smule Modgang, og I vil ikke kunne nægte dem denne. Selv om ogsaa eders Hjerte ømmer sig derved, og I i den Anledning faar en Hoben Bekymringer, maa I lade dem prøve noget; thi de, som ikke har faaet en Dosis Modgang, faar ikke tilstrækkeligt Jern i Muskslerne.

De vilde Dyr i Ørkener og Skove lever i deres fri Tilværelse et Liv fuldt af Farer og Kampe. Uvejr raser over dem, Jægernes Kugler truer dem, og Sulten river i deres Indvolde. Frygten, for hvad den næste Dag vil bringe, beherster dem, og mange gaar til Grunde i denne usikre Tilstand. — Men de, som bliver tilbage, er kraftige og hærdede af at gøre Modstand.

Prøv paa at værne disse vilde Dyr mod Aarstidernes Luner og deres hele farefulde Tilværelse. Giv dem bekvemme Boliger og rigelig Føde og Ro til Søvn og Hvile. Det skal da nok vise sig, at under dette tilsynelabende Velvære, vil deres Scener slappes, og Øjnene miste deres Glans; de bliver sløve og klodsede og henfalder til stygge Vaner, der er Følge af Kedsomhed. Dersom de formerer sig, bliver Afkommet kun en Skygge af, hvad Forældrene var, og efter et Par Slægtled vil de uddø. Det tomme Velvære har dræbt dem. —

Menneskelivet frembyder nøjagtigt de samme Fænomener, idet alt for megen Ro og Sikkerhed er imod dets Natur. For at opnaa normal Udvikling, maa Mennesket have Savn, Farer og Kampe, thi under disse vokser hans Kræfter samtidig med hans Evne til at blive lykkelig. Luk Øjnene op og se paa de Slægter, som lever rundt omkring big! Overalt, hvor der er Livskraft og Fremgang, sædelige, intellektuelle, ja ogsaa materielle Betingelser, der har fra første Færd været Anstrengelser. Men alt for ofte glemmer man dette saa vel med Hensyn til Familiernes som Folkenes Liv. Efter et Slægtled af Arbejdere kommer der nogle, som føler Velværet alt for nær op ad sig og giver sig til at nyde det. De glemmer, at der kun er Liv, hvor der er Vanskeligheder at besejre, og at det eneste Brød, som smager godt, er det, man har fortjent. Saa sover de ind i deres Magelighed, og de Tegn, der er Forløbere for Død, lader ikke vente paa sig. —

Lad os derfor ikke beklage os alt for meget over Brydningerne i vort Livs Vaar. Den Dag, da de ophører, vil være Begyndelsen til Enden.

Et Land uden Strejker og Lock-out'er.

Ny Zeeland fik i 1894 en Lov, der paabyder „tvungen Voldgift", saa at enhver Uoverensstemmelse mellem Arbejdsgivere og Arbejdere skal, hvis man da ikke kommer til mindeligt Forlig ved „Mæglingsraadet"s Hjælp, paadømmes af Voldgiften, hvis Domme er inappellable og absolut bindende for begge Parter, saa Overhørighed straffes med Bøder eller Fængsel.

Man er ved denne Lov gaaet ud fra, at ligesom Staten har Ret til at forbyde sine Borgere at slaas paa Gader og Stræder, saaledes har den baade Ret og Pligt til at forhindre, at de ødelægger hverandre ved Strejker og Lock-out'er; den frie Selvbestemmelsesret gælder i Virkeligheden ikke mere i det ene end i det andet Tilfælde.

Lovens Ophavsmand, daværende Arbejds- og Justitsminister Pember Reeves, en forstandig og varmhjertet Mand, var ved Synet af al den Elendighed, som den store Strejke i Australien 1890 fremkaldte blandt Arbejderne, bleven opildnet til at sætte al sin Kraft ind paa at finde Midler, der kunde hindre en Gentagelse. Pember Reeves indsaa, at naar alle tidligere Forsøg paa ved Mægling og Overenskomst at hindre Arbejdsstandsninger var mislykkedes, saa laa det deri, at alt var bygget paa Frivillighed.

Ingen kan naturligvis underkende dennes Betydning —; men Pember Reeves mente, og vistnok med Rette, at saa længe Folk kun vil respektere deres egen Frihed og ikke Næstens, saa maa der Tvang til; og Staten, der er interessseret i, at Samfundsforholdene udvikler sig fredeligt og uden Brud, maa tage Afgørelsen i sin Haand indtil den Stund kommer, da den frie Villie ikke længere slaar over i Vrangvillighed.

Loven af 1894 betragter alle indregistrerede Fagforeninger som lovmæssige Korporationer med Rettigheder og Pligter som saadanne; de kan stævne og indstævnes, kan købe og eje, idømmes Bøder og tildømmes Skadeserstatninger, samt er under Straf pligtige at lyde Loven. Landets seks Arbejdsdistrikter har hver sit Mæglingsraad paa 4 eller 6 Medlemmer, valgte paa 3 Aar, og med en af Raadet selv valgt uvildig Formand; det siger sig selv, at i Raadet er Arbejdere og Arbejdsgivere ligelig repræsenterede. Er en Konflikt — det være sig nu om Arbejdstidens Længde, om Lønnen, om Fagforeningsfolks Vægring ved at arbejde sammen med udenforstaaende, eller om hvilkensomhelst af de gængse Stridsspørgsmaal — i Begreb med at fremstaa, kan enhver af Parterne kalde den anden for Mæglingsraadet, hvis Sag det da er at undersøge Forholdene, stævne Vidner og afgive sin Kendelse om, hvordan Forholdet skal ordnes.

Undertiden nøjes de stridende [illegible] Mæglingsraadets Afgørelse; men da denne ikke er bindende for Parterne, appellerer den vindende, for at sikre sig, i Reglen til Voldgiftsretten, der bestaar af en Højesteretsdommer, en Repræsentant for Arbejderne og en for Arbejdsgiverne, alle valgte af Landets Guvernør, de to sidste blandt de dertil af de stridende selv udpegede Mænd. Voldgiftsretten er offentlig, Mæglingsraadets Møder holdes derimod for lukkede Døre.

Hverken Mæglingsraad eller Voldgiftsret tager Initiativet til at blande sig i en Strid, men venter til en af de stridende Parter paakalder Mægling eller Voldgift, og saa maa den anden Part ikke strides, men skal ogsaa søge Overenskomst. Indtil denne er naaet, maa Arbejdet ikke standse, Arbejderne altsaa ikke strejke, eller Arbejdsgiveren erklærer Lock-out, ligesaa lidt som han maa afskedige nogen af de deltagende Arbejdere.

Siden Lovens Ikrafttræden er over halvhundrede Konflikter ordnede efter dens Bestemmelser, deraf flere af stort Omfang, og kun i ganske enkelte Tilfælde har man maattet ty til Straf. I Ny Zeeland fordres der ikke mere end 7 Medlemmer for at danne en lovlig Fagforening, og Retten til at danne en saadan er nu ogsaa givet til Kontorister, Opvartere, Sporvognsfolk o. fl. Medens Arbejdsgiverne vel endnu ser noget skævt til Fagforeningerne, saa er der næsten Enstemmighed iblandt dem m. H. t. den „tvungne Voldgifts" Velsignelse for alle Forretningsforhold. Modstanderne paastod tidligere, at den skadede Landets Industri, men Fabrikarbejdernes Tal er i de sidste 5 Aar gennemgaaende vokset med 50 pCt. i de forskellige Industrigrene, hvilket jo taler for det modsatte. Arbejderne er absolut tilfredse med Loven; det er da ogsaa indlysende, at deres Kaar maa bedres, naar Arbejdsstandsninger undgaas.

Dansk-Amerikansk.

Selvmord. — Sioux Falls, S. D., Maj 19. — En ung Mand, 32 Aar, ved Navn Hans Trane, begik Selvmord ved at tage Gift. Hans Kone, som i et Par Dage forud havde lagt Mærke til hans mærkelige Opførsel, fandt ham bag ved Stalden, hvor han fortalte hende, at han havde taget Gift. Han var død, da Doktoren ankom. Man kender ikke Grunden til den fortvivlede Handling.

Dødsfald. Ida Cecilie Petersen, en Pige, hvis Forældre er bosiddende i Franklin Co., Nebr., afgik i Mandags ved Døden af en heftig Lungebetændelse, der, til Trods for at hun nød den omhyggeligste Pleje i Huset hos sin Søster, Mrs. James Nørgaard, gjorde Ende paa hendes Liv.

En dansk Eventyrer. En Sum af $50 er udlovet for Paagribelsen af Frederik Jensen, en Farmer fra Wind Lake, Wis., som er stukket af med sin Kones Værdipapirer til Beløb $2500 og $1000 i Kontanter, som tilhørte hans to Stedbørn. Papirerne troede man var vel forvaret i en Kommodestuffe og Pengene laa skjult paa Bunden af en Kattelovn, hvilket man mente var et mere sikkert Gemmested end en Bank. Jensen opdagede imidlertid Gemmestedet og, da Konen i længere Tid havde nægtet at gaa ind paa hans Bønner om at sælge Farmen og rejse til California, tog han f. Søndag en kraftig Beslutning, drak sig først fuld for at faa det nødvendige Mod, og forsvandt derpaa med Pengene. Tabet blev ikke opdaget før den næste Dag og blev ikke rapporteret til Politiet før i Onsdags, saa Jensen havde et godt Forspring. Hvor han er bleven af har man imidlertid ikke den fjerneste Idee om, da han ikke har efterladt sig noget Spor. — Jensen, der er en Mand paa henved de 48, ser dum og enfoldig ud, men har ligefuldt ført en eventyrlig Tilværelse. Som ung Mand forlod han sit Hjem paa Sjælland og drog ind til København, hvor man tabte ham af Syne. Forældrene rejste til Amerika og nedsatte sig i Racine Co., men Drengen forblev væk. Saa da Faderen døde, for ca. 16 Aar siden, begyndte Moderen en systematisk Søgen efter den Forsvundne og fandt ham ogsaa ved Hjælp af det københavnske Politi af hvem han var vel kendt. Han havde da i flere Aar arbejdet som Lastdrager om Bord paa forskellige Udvandringsskibe, der sejlede paa New York. Moderen sendte ham nu en Billet og overtalte ham til at komme til Amerika for at nedsætte sig som Farmer. Gælden paa den 80 Acres Farm var ikke stor, kun $600, og da [illegible]s Fordringer var smaa slog Ma[illegible] Søn sig igennem, endskønt [illegible] hellere vilde gaa paa Jagt [illegible]nd at dyrke Farmen. Mo[illegible]r 80 Aar. Hun døde for e[illegible] siden, efter at hun havde nydt den Lykke, at se Frederik føre sin Kone hjem, en Enkemadam Olsen fra South Milwaukee som Manden havde efterladt to Børn og nogen Formue. Gælden paa Farmen blev nu klareret og alt tegnede paa det bedste, indtil Frederik fik Rejsekrykker og stak af da han fik Lejlighed til at stjæle Børnenes Penge, hvoraf $1000 tilhørte Datteren og $200 Sønnen. Politiet gør sig ikke stort Haab om at finde ham, da en Ducør paa $50 ikke naar langt, hvis han er undsluppet fra Staten. "Folk. Av."

Danskes Vej til Ros og Magt. Om „Valkyrien"s Deltagelse i Redningsarbejdet paa Martinique kan meddeles følgende, som en af Officererne har fortalt til en amerikansk Korrespondent:

„Vi forlod St. Thomas om Eftermiddagen den 9. Maj. Næste Dag, da vi var 70 Mil fra Martinique, blev den vulkanske Aske allerede generende. Vi nærmede os Øen og opdagede, at St. Pierre brændte. Vi signaliserede, men fik intet Svar, hvorfor vi laa stille hele Natten og blev Vidne til et vidunderligt Skuespil i Ild og Lynglimt. Aske faldt stadig over Krydseren, og vi hørte underjordiske Drøn.

Næste Morgen opdagede vi den franske Krydser „Suchet" og gik nærmere ind til Kysten. Asken faldt tættere og tættere, efterhaanden som vi nærmede os denne, og vi saa mange Lig fylde Søen. De var forbrændte og opsvulmede og flød ofte i Grupper paa en halv Snes Stykker. Hænderne var knyttede og Lemmerne fortrukne. Det var næsten allesammen Lig af hvide Folk.

St. Pierre laa tildækket af Aske. Vi fulgtes med „Suchet" og Kabeldamperen „Pouyer-Quertier" i Retning af Le Precheur. Vi løb tæt ind til denne By og til Hameau des Sabines, da Solen brød gennem Asteregnen. Baade fra alle tre Skibe blev sat i Vandet, og Kl. 11 om Formiddagen begyndte vi at redde Befolkningen fra Kysten. Selv var vi bedækkede med graa Aske, Øjnene rendte med Vand og Varmen var utaalelig. Nogle Negre kom ud til os i smaa Baade. De var næsten alle nøgne, og nogle lo, mens andre græd. En medførte en Stol, en anden en Hund eller en Kat — alt, hvad de havde reddet af deres Ejendom —, og deres Uldhaar var helt graat af Aske. Vi stillede nogle store Bakker fulde af Mad paa Dækket, og de var snart omgivne af en Skare pludrende indfødte. Kl. 4 om Eftermiddagen var alle Negrene, paa nogle faa nær, som vægrede sig ved at forlade Øen, bragte om Bord. Ved den Tid signaliserede „Suchet": „Færdig med Operationerne. Tak!" Men alle vore Baade var endnu ikke komne tilbage, og vi ventede endnu paa den sidste, da der pludselig hørtes to voldsomme Tordenbrag fra Mont Pelee. Disse Eksplosioner fremkaldte stor Forvirring inde paa Kysten, og vor sidste Baad kom om Bord med dem, der havde vægret sig ved at forlade Øen. De var blevne saa forskrækkede, at de sprang i Søen og svømmede ud til Baaden.

Vi frelste 600 Personer fra Øens Nordende, hvor Asteregnen paa Grund af Vindforholdene ikke var saa stærk, og vi er stolte over, at det danske Flag var det første fremmede Flag, der vajede paa Scenen for den store Ulykke. „Valkyrien" gik til Fort de France, hvor vi landsatte de Folk, vi havde reddet, og en Del Proviant. En Embedsmand kom om Bord og takkede os alle for, hvad vi havde gjort. I Onsdags deltog „Valkyrien"s Officerer i en Sørgegudstjeneste i Fort de France, hvorefter Skibet satte Kursen tilbage til St. Thomas."

Om Jakob Riis's Foredrag i Racine skriver „F. A.": Jakob Riis, den dansk-amerikanske Journalist og Forfatter, som har gjort sig berømt over hele Amerika ved sin filantropiske Virken til at forbedre de sanitære Forhold mellem New Yorks laveste Samfundsklasser, og for samme har faaet Ridderkorset af Kong Christian 9., holdt i f. Uge i „Association Hall" et illustreret Foredrag over sit Arbejde i den Retning, og gav en livlig Skildring over hvad han havde mødt paa sin Vej, set, hørt og virket, mens han som Police-Reporter for „New York Sun" gennemstrejfede Stadens usleste Kvarterer ved Dag og Nat. Mr. Riis, der var engageret af det danske Hospitalsselskab, talte selvfølgelig paa Engelsk, og da han har en vindende Optræden og skildrer rask og livligt, gjorde hans Foredrag megen Opsigt blandt den amerikanske Del af hans Tilhørere, der talte Racines bedste Befolkning. Man vidste, at Manden havde udrettet noget, og han talte med en Overbevisningens Fylde, der ligefrem virkede smitsomt og drog Publikum med sig i den Grad, at han hilstes med hyppige Bifaldssalver. — Efter Foredraget afholdtes der i den festlig smykkede „Dania Hall" en Banket til hans Ære, i hvilken ca. 60 repræsentative Borgere, danske og amerikanske, deltog. Mrs. H. P. Nelson forestod Anretningen og viste sig Opgaven fuldstændig voksen. „Dania"s Præsident bød Velkommen, og Konsul P. B. Nelson fungerede som Ordstyrer med Lune og Takt. Prof. Elberg holdt Festtalen for Æresgæsten, der besvarede samme med at give en livlig Skildring af sit Arbejde i New York sammen med Præsident Roosevelt, der den Gang var Politi-Kommissær og uden hvis Medvirken han næppe vilde have faaet noget Udbytte af sit Arbejde. Tillige fortalte han ganske interessant om de to Gange han havde haft Audiens hos Kong Christian 9, og holdt Selskabet i Aande med en Række morsomme Oplevelser baade her og hjemme. Derefter gik det rask med Skaaltaler for Amerika og Præsidenten, Danmark og Kong Christian o. s. v. Postmester Smith, Dommer Heck, City Clerk Schroff og Dr. Sorenson talte paa Engelsk, men forøvrigt blev Skaalerne drukket paa rigtig godt Dansk. Den ypperligste Stemning herskede under hele Banketten, der ikke sluttede før Kl. 2 om Morgenen, og alle Deltagerne er enige om, at det var en Fest, som Arrangementskomiteen kan være stolt af. Denne bestod af A. Dahlstrøm, H. P. Nelson og Dr. Brown.

Mandefteslyses af sin Hustru. Søren Sørensen, en Skomagersvend fra Racine, efterlyses af sin unge Hustru, hvis Pigenavn var Mary Jensen. De blev gift kort før Jul og gjorde en Bryllupsrejse til Danmark for at besøge Sørens Fader, der er Fragtkusk i Aalborg og har en indbringende Forretning. Faderen tilbød Sønnen at ville give ham 2000 Kroner, hvis han vilde slaa sig ned derhjemme, og efter Sigende var Søren villig til at tage imod Tilbudet, men hans unge Hustru kunde ikke finde sig i at leve i Danmark, og saa rejste det unge Par til Amerika igen og kom tilbage til Racine for en Maaneds Tid siden. Efter faa Dages Hvile begyndte saa Søren at se sig om efter Arbejde, og blev ogsaa lovet Plads paa Millers Skofabrik, men i Stedet for at modtage det, fortalte han Konen at der her i Byen ikke var noget at gøre, og han vilde derfor rejse til Chicago for at søge Beskæftigelse. Efter en Uges Tids Forløb fik hans Hustru saa et Brev fra ham, hvori han underrettede hende om, at han ikke mere vilde komme tilbage, og da man forgæves har søgt efter ham i Chicago, antages det at han er rejst tilbage til sit Hjem i Danmark. Den forladte Kones Tilstand er saa meget mere beklagelsesværdig paa Grund af, at hun har Udsigt til med Tiden at blive Moder.

Stormlidte Danske. Harlan, Maj 20. — En tornadolignende Storm, som tidlig i Søndags Morges hærgede Egnen ti Mil sydøst for Harlan, anrettede stor Skade i det derværende store danske Settlement. Desværre blev en agtet og afholdt Landsmand, Andrew Sørensen, boende en Mil nord for Kimballton, dræbt i Uvejret. Mr. Sørensen arbejdede i Stalden, da Uvejret brød løs over ham og nedstyrtede Bygningen. Han kom udenfor Døren, men en Mængde Tømmer og Ruiner faldt paa ham og kvæstede ham saa slemt, at han tidlig i Gaar Morges afgik ved Døden. Alle de øvrige Udbygninger paa hans Farm blev ogsaa ødelagt, men Vaaningshuset blev staaende.

I kort Afstand herfra boede Lewis Hansen. Her blev alle Bygningerne fuldstændig ødelagt, men Familien reddede sig ved at søge Tilflugt i en Cyklonkælder.

Den næste Plads paa Stormens Bane var Chris Nissens Farm. Her blev Vaaningen løftet af sin Grundvold og alle Udbygningerne ødelagdes. Familien frelste sig ved at søge ned i Kælderen. Skole Nr. 3 i Sharon Township blev komplet splintret, og dens Rester spredtes vidt over Egnen.

Paa Chris Jørgensens Farm blev alle Bygningerne fuldstændig ødelagt. Her dræbtes tillige en Mængde Svin. James Rasmussens Farm var den sidste, der ramtes af Stormen, der her tilsyneladende naaede sit højeste Raseri. Alle hans nye og gode Bygninger ødelagdes fuldstændig, og Træer, der maalte 18 Tommer i Diameter, blev revet op med Rod eller knækket over. Stormen fortsatte endnu langs med Jorden for en Distance af et Par Mil, men var her paa bar Jord og anrettede ingen Skade. Tilsidst løftede den sig og hvirvlede op i de højere Regioner.

Dødsfald. Plantageejer Eduard Neuhaus er den 15. April afgaaet ved Døden i Nicaragua.

Udrustet med glimrende Sprogkundskaber drog Neuhaus i 1884 til Amerika. Med stiftende Lykke kæmpede han i de følgende Aar for den Formue, han vilde vinde; snart handlende med Indianerne i Vesten, snart bosat i St. Francisco, for en kortere Tid igen søgende Lykken i Paris som Tolk i Magasin du Loure og i Bou Marche, indtil han endelig 1890 brød op til Mellemamerika. I næsten 12 Aar har han slidt og slæbt, tumlet med Guldminer, føjet Stykke for Stykke til sin Plantage, indtil han for et Par Aar siden saa sig som den største Planter paa Atlanterhavssiden i Staten Nicaragua. Han havde rejst sig et treetages Blokhus ved Rio Mico 50 Mil nordvest for Greytown. Mange Danske har besøgt ham der og vil mindes hans Gæstfrihed og Hjælpsomhed. At dømme efter Meddelelsens Ord er først hans Kok død og dernæst ham selv efter 3 Ugers rædselsfulde Lidelser.

Hans store Plantage vil tilfalde hans i Danmark bosatte Brødre.

Familien vil i Følge „Politiken" gøre alt for at bevare den store Plantage med Mahogniskovene, Banan- og Ananasplantningerne foruden tilhørende Guldminer (kun lidt udbyttede) for dansk Virksomhedslyst.

Efter Telegrammet til Ministeriet efterlod den afdøde intet Testamente, Arvingerne er derefter hans Brødre, som bor i København.

— Den afdøde Plantageejer var Søn af Overtoldbirektør Neuhaus, der var en Broder til afdøde Købmand H. W. Neuhaus af Haderslev.